

PITI FERENC

Koldus dal

Vér a havon. Körben emberek.
A kolduson nevetnek,
kinek rongyos szeretetbe burkolva szíve és lába.
Halkan ordít az éjszakába:

Csak ennyim van, látod.
Nem váltom meg vele a világot.
A szenvedő Krisztusok kora lejárt.
Nem is érdemli meg e hitvány világ.

Nem is a világ fáj nekem, kicsim.
Úgy szeretnék adni, de semmim sincs.
S te úgy szeretnél kapni.

A szenvedés nem nagy kincs,
de én őrzöm : ez a Van, mi nincs.
Véres szájjal halottba harapni.

Tünde fények

Lassan égő, kék szívekkel lesznek teli
a fekete, abroncsos vaságyak.
Szeretkezünk. Táncra kelnek
kopasz, ráncosnyakú vágyak.

Szenvedek feletted, hülye öleléssed
belemossa arcomba összes szennyedet,
tünde fények égetik ki szemem,
bőrömrre tapad sok szerelmes leveled.

Varázslatod alá hajtom
felgerjedt tudatom,
önként. Hisz' nem szeretsz.

A szerelem oltárán fekszem
kitépett szívemmel megégetetten.
Te rajtam lovagolsz és dölyfösen nevetsz.

Séta a holdon

Oly könnyűek vagyunk. Érzed-e?
Lebegünk.
A négy kar szerelmes dzsungele.
Megyünk,
testünk egymásba olvadva jár.
Nevetünk.
Az egész oly egyszerű már.